

[Alvilda Larsen.]

udvikling, således i spørgsmålet om valgretsaldern ved kommunevalgene, ved hvis første behandling for knap 3 uger siden det ærede medlem hr. Harald Petersen endnu fandt det overstrømmende vittigt at bemærke om socialdemokratiet og mit parti, at det, der skal komme sammen, må komme sammen. Det ærede medlems udtalelser var knap tørre i fortrykket, før der om valgretsaldern var etableret et sammenløb mellem det ærede medlems parti og regeringspartiet, der derved atter fik en kærkommen lejlighed til at svigte et programpunkt.

Den lejelovsbetænkning, vi har til behandling i dag, fortsætter denne linie. Efter at man i årevis har drøftet lejelovsrevisionen, efter at ministeren med meget besvær har fået fremsat et forslag, og efter at udvalget i månedsvis har haft forslaget til behandling, kommer man her med et resultat, der betyder nye indrømmelser til grundejerne og atskaffelse af en ikke ringe del af den kun nødtørftige beskyttelse, som lejerne nyder. Man havde haft god grund til at vente en udbygning af lejerbeskyttelsen, men dette spørgsmål udskydes på ny i det uvisse, denne gang foreløbig i 9 måneder. I stedet for møder man med en svækkelse af de gældende restriktioner. Den opgave, som har foreligget til løsning, er man gået helt udenom. Man har ikke haft tilstrækkelig tid til at få arbejdet tilendebragt. Det er dette budskab, som lejerbefolkningen modtager i dag fra en rigsdag, der på 3 døgn og 2 timer var i stand til at gennemføre en beslutning, som betød brud på en mere end hundredårig tradition. Den samme rigsdag har ikke i løbet af 3 år kunnet tilvejebringe en hårdt tiltrængt revision af en for et flertal af landets befolkning uhyre vigtig lovgivning.

Den afgivne betænkning foreslår, at ejeren af et hus, i hvilket der kun er indrettet lejligheder for 2 familier, skal have ret til at udleje den ene lejlighed til et ægtepar, når det er nære slægtninge. Da boligansyningsudvalgene hidtil har modsat sig en sådan udlejning, så påstår betænkningen, at dette har medført, at der findes bygherrer, som har opgivet at indrette 2 lejligheder i deres ejendom, ligesom ejere af større villaer ofte undlader at dele deres hidtidige beboelse i 2 selvstændige lejligheder. Disse påstande fremsættes uden nogen som helst dokumentation. Jeg har forgæves kigget efter i bilagsmaterialet. Jeg ved ikke, om der for udvalget har foreligget nogen bevisligheder i så henseende, eller det bare er nogle mere uvisse fornem-

melser, som et eller flere udvalgsmedlemmer har i dette spørgsmål.

Jeg er af den opfattelse, at der intet er, der opfordrer til en sådan opgivelse af den gældende lejerbeskyttelse, og at intet opfordrer til udvidelse af moderationen i den meget moderate restriktionslovgivning, vi i dag har på boliganvisningsområdet. Den forelåede bestemmelse om, at ejeren af et tofamilieshus skal kunne udleje den ene lejlighed til slægtninge, må nøje sammenholdes med den samtidig bebudede ændring af lejeloven, hvorefter de nuværende lejere i disse tofamilieshuse uanset det almindelige opsigelsesforbud fremtidigt frit kan opsiges, selvom kommunalbestyrelsens godkendelse skal indhentes. En gennemførelse af dette ændringsforslag vil efter min mening betyde en katastrofe for masser af lejere, ikke mindst i vore provinsbyer, men også i Storkøbenhavns omegn; man tænke blot på, hvad der ligger af sådanne huse i kvarterer som Vanløse, Amager o. lign. kvarterer, hvor denne beboelsesform med tofamilieshuse er meget almindelig.

Ændringsforslaget betyder efter min mening en prisgivelse af tusinder af lejere, som nu vil blive berøvet den beskyttelse mod opsigelse, de på linie med landets øvrige lejere har nydt indtil nu. Tofamilieshusene kom ganske vist først i 1943 ind under den almindeligt gennemførte beskyttelse mod opsigelse, men under hensyn til boligforholdenes stadige forværring betragtede rigsdagen i 1943 altså en udvidelse af beskyttelsen som nødvendig, og jeg vil gerne spørge, om der nu for udvalget foreligger oplysning om, at boligforholdene er blevet forbedrede. Hvis der for udvalget har foreligget noget tegn på, at situationen på boligmarkedet er lettet og så betydeligt, at den lovændring, som udvalget foreslår, er velbegrundet, går jeg ud fra, at sådanne gode varsler ikke forholdes os andre; f. eks. tror jeg også, at Københavns kommunes husvildeborgmester, hr. Munk, vil være taknemlig for at modtage sådan underretning. Det kartotek over boligsøgende familier, som nogen tid efter besættelsens ophør i 1945 blev offentliggjort, talte 5 000—6 000 familier. Ifølge meddelelser i dagspressen skal dette tal i dag være oppe på 9 000 familier. Måske udvalgets ærede ordfører (Ingvard Dahl), der mig bekendt også har hånd i hanke med et og andet inden for Københavns kommune, kan fortælle, hvilke lettelser det er der motiverer udvalgets ændringsforslag om afskaffelse af de gældende restriktioner. Da lovgiverne i 1943 uden mit partis nærværelse fandt ud at, at lejere i tofamilies-